

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudce Davida Hipšra a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **V. Z.**, zast. Mgr. Svatoslavem Prochorovem, advokátem se sídlem Blanická 1008/28, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 2. 2025, č. j. 19 Az 1/2025-45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 5 070 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce dne 13. 1. 2025 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný si pro účely rozhodnutí vyžádal informace od Policie ČR. Z nich zjistil, že žalobce byl rozhodnutím cizinecké policie ze dne 11. 1. 2025, č. j. KRPA-15383-29/ČJ-2025-000022-UA, zajištěn, aby byl vyhoštěn, jelikož žalobce má v systému SIS II od Maďarska od 31. 8. 2021 do 29. 8. 2029 zapsaný zákaz vstupu a pobytu na území členských států EU (dle uvedeného rozhodnutí zápis proběhl na základě rozsudku maďarského soudu ze dne 10. 5. 2022).

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 1. 2025, č. j. OAM-55/VL-VL17-VL11-Z-2025, žalobce taktéž zajistil [podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu], a to do 2. 5. 2025. Dospěl k závěru, že u žalobce existují oprávněné obavy, že se podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany snaží vyhnout hrozícímu vyhoštění a lze očekávat, že by bez zajištění nevyčkal v ČR konečného rozhodnutí.

[3] Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který jí v záhlaví označeným rozsudkem vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil.

Důvodem pro zrušení byla nepřezkoumatelnost rozhodnutí kvůli nedostatku podkladů ve spise. Krajský soud se věnoval především tomu, že žalovaný vycházel pouze z rozhodnutí policie o zajištění a vyhoštění žalobce, ale nikoli z primárních zdrojů svědčících o jeho zápisu v systému SIS II. Spis, který žalovaný krajskému soudu předložil, považoval za neúplný, označil jej jen za „torzo“ správního spisu. Krajský soud žalovaného v průběhu řízení podruhé vyzval k předložení plného spisu, žalovaný mu nicméně sdělil, že takto je spis kompletní. Krajský soud nicméně uvedl, že žalobce v žalobě upozornil na rozpory v informacích uvedených v rozhodnutí policie. Vyhoštění uložené maďarskými soudy má platit od 31. 8. 2021 do 29. 8. 2029, ale rozsudek maďarského soudu (na základě kterého byl zápis proveden) je až ze dne 10. 5. 2022. Je proto nelogické, aby mu vyhoštění bylo uloženo zpětně ode dne, kdy ještě za trestnou činnost nebyl odsouzen. Za této situace si měl žalovaný obstarat k rozhodnutí policie ještě další podklady, které by skutkový stav postavily na jisto. Stejně tak ve spise nejsou rozhodnutí českých orgánů, podle kterých byla žalobci opakovaně uložena povinnost vycestovat z území ČR. Ve všech závěrech se žalovaný odkazoval na jediné rozhodnutí policie.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[4] Žalovaný (stěžovatel) se obrátil na Nejvyšší správní soud s kasační stížností. Stěžovatelova argumentace směřuje do nedostatečnosti podkladů založených ve správním spise. Napadený rozsudek je primárně nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů [103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], případně také nezákonný kvůli nesprávnému právnímu posouzení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[5] **Stěžovatel** krajskému soudu vytýká, že jeho nároky na obsah správního spisu v případě rozhodnutí o (pouhém) zajištění jsou excesivní a chybné. Rozhodnutí o zajištění je pouze prvním úkonem v řízení, a proto pro něj nemusí být podklady tak detailní jako pro samotné rozhodnutí o (ne)udělení mezinárodní ochrany. Podle § 87 zákona o azylu si žalovaný měl vyžádat informaci nebo stanovisko od policie, nikoli i jeho samotné podklady. Podle § 23c zákona o azylu mohou být podkladem pro rozhodnutí i rozhodnutí českých vnitrostátních orgánů v souvisejících řízeních. Tak také žalovaný učinil a za takovou informaci od policie považuje právě její rozhodnutí o zajištění pro účely vyhoštění. Stačilo, že toto rozhodnutí policie zmiňovalo lustraci v systému SIS II a v něm nalezený zápis z Maďarska. Rozhodnutí policie bylo celou dobu součástí spisu a správní spis byl také řádně ve lhůtě předán krajskému soudu. Opakovanou výzvu obsahující pohrůžku krajského soudu o dodání „kompletního“ spisu považuje žalovaný ze strany soudu za nekorektní. Stěžovateli není zřejmé, proč by měl znovu ověřovat a kontrolovat informace, které si již jednou policie vyžádala, prověřila a vzala je za podklad svého rozhodnutí. Stěžovatel si tedy opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí ve věci a nebyly o nich pochybnosti.

[6] **Žalobce** ke kasační stížnosti uvedl, že ji považuje za nedostatečně odůvodněnou a neprojednatelnou. Vícekrát poukazuje na to, že krajský soud stěžovatele pouze zavázal k tomu, aby ověřil správnost údajů uvedených v rozhodnutí policie, ze kterého vycházel i ve svém rozhodnutí. Žalobce poukazoval na to, že je v rozhodnutí policie zjevně špatný údaj, jestliže měl jeho zápis v systému SIS II být evidován jako zákaz již od roku 2021, ovšem k odsouzení v Maďarsku mělo dojít až v roce 2022. Za těchto okolností se měl

pokračování

stěžovatel zabývat i podklady tohoto rozhodnutí, aby postavil na jisto, jaký údaj je tedy správný. To ale stěžovatel neučinil a spis nedoplnil. Žalobce uznává, že na vydání rozhodnutí o zajištění má stěžovatel krátkou dobu a může vycházet ze souvisejících jiných rozhodnutí. To ale neznamená, že nemá ověřovat chyby či nepřesnosti, které se v nich nachází. Stěžovatel měl téměř měsíc po vydání rozhodnutí do předávání spisu krajskému soudu na to, aby správný spis řádně doplnil a pokusil se nesrovnalosti vyjasnit. Stěžovatel vykládá § 87 zákon o azylu nepřesně, a naopak svědčí v jeho neprospěch, jelikož uvádí, že si stěžovatel může v součinnosti s vyjmenovanými orgány veřejné správy obstarávat spoustu důkazů a pokladů pro rozhodnutí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Jelikož v dané věci rozhodovala samosoudkyně, Nejvyšší správní soud se v souladu s § 104a s. ř. s. nejprve zabýval přijatelností kasační stížnosti. Hodnotil tedy, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Vymezením pojmu *podstatný přesah vlastních zájmů* stěžovatele se již tento soud opakovaně zabýval (usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) je dána potřeba učinit judikaturní odklon, 4) v napadeném rozsudku bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O naposledy zmíněné pochybení se může jednat tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (k aplikaci těchto důvodů na kasační stížnost podanou žalovaným správním orgánem viz např. usnesení NSS ze dne 29. 11. 2023, č. j. 1 Azs 203/2023-48, bod 9).

[8] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[9] Co se týká námítky nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, Nejvyšší správní soud v něm neshledává důvod přijatelnosti. Krajský soud v napadeném rozsudku reaguje na všechnu žalobní argumentaci a svůj důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí staví na srozumitelných důvodech. Podoba odůvodnění rozsudku naplňuje požadavky existující judikatury (viz například rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS). V tomto směru tedy přijatelnost kasační stížnosti není dána.

[10] K druhému argumentu stěžovatele, podle něhož krajský soud jednal nepřiměřeně, pokud jej podruhé vyzval k předložení spisu a že nepřiměřené jsou i jeho požadavky na obsah správního spisu, Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud má správní orgán nejprve opětovně vyzvat k předložení správního spisu a poučit o následcích, které by nepředložení spisu mohlo způsobit (§ 36 odst. 1 s. ř. s.), než případně rozhodne

o nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů (rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2006, č. j. 6 As 33/2006-92, č. 1013/2007 Sb. NSS). V řízení zahájeném z moci úřední, kterým má být uložena povinnost je ovládáno zásadou vyšetřovací. Správní orgán má povinnosti opatřit si náležité podklady pro své rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to stran rozhodných skutečností svědčících v prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2024, č. j. 7 Azs 282/2023-49, bod 14). Současně, pokud správní spis obsahuje podklady pro rozhodnutí, jejichž obsahem jsou protichůdná sdělení příslušných orgánů, a správní orgán v odůvodnění rozhodnutí nevyloží, které podklady vzal v úvahu a proč, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS).

[11] Krajský soud vyzval stěžovatele opětovně k doplnění spisu, když se domníval, že je neúplný (bod 12 napadeného rozsudku). V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že stěžovatele nezavázal k tomu, aby si vždy a za všech okolností obstarával originální doklady toho, že má žadatel o mezinárodní ochranu zápis v systému SIS II či zda o něm v nějaké relevantní souvislosti rozhodovali české orgány či orgány jiného členského státu EU (tedy nad rámec znění § 87 zákona o azylu). Závěry krajského soudu, které stěžovatel napadá, směřují k tomu, aby tak stěžovatel učinil v případě, že se v přiložených podkladech vyskytnou nejasnosti a je potřeba postavit na jisto, které z uvedených údajů jsou pravdivé a které nepřesné, resp. aby takové situaci uzpůsobil stěžovatel odůvodnění svého rozhodnutí (a dostatečně vyložil, jak se s nejasnostmi vypořádal).

[12] Krajský soud proto vystavěl svůj rozsudek v souladu se zákonem, na závěrech výše citované ustálené judikatury, kterou následoval a nijak z jejích mezí nevybočil. Nejvyšší správní soud ani neshledal potřebu se od těchto závěrů nyní odchýlit, ani závěry napadeného rozsudku nepovažuje za jakkoli excesivní. Ani v tomto ohledu tedy není kasační stížnost přijatelná.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, bod 18). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalobci soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti spočívajících v odměně jeho zástupce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 4 620 Kč a náhradě hotových výdajů ve výši 450 Kč [§ 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 1. 2025]. Celkem tedy 5 070 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce.

pokračování

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2025

Milan Podhrázký
předseda senátu